

دانش آموزان و مهارت های نویسندگی

مولان

رقیه ذوالفقاری زاده

عالمه عبادی جام خاند

سرشناسه
عنوان و نام پدیدآور
مشخصات نشر
مشخصات ظاهری
شابک
وضعیت فهرست نویسی
موضوع
موضوع
موضوع
موضوع
شناسه افزوده
رده بندی کنگره
رده بندی دیویی
شماره کتابشناسی ملی

ذوالفقاری نودهی، رقیه، ۱۳۵۱ -
دانش آموزان و مهارت‌های نویسندگی / مولفان رقیه ذوالفقاری نودهی، عالمه
عبادی جام‌خانه.
تهران: نگار تابان، ۱۳۹۶.
۹۶ص.
978-600-8753-76-6:
فیفا
نویسندگی -- راهنمای آموزشی
Authorship -- Study and teaching :
نگارش علمی و فنی -- راهنمای آموزشی
Technical writing -- Study and teaching :
عبادی جام‌خانه، عالمه، ۱۳۵۶ -
۱۳۹۶ ۲۰۹۳/۲۸۳۹ PIR:
۸۰۸:
۴۸۱۰۲۵

تهران - اندیشه - فاز ۱ - خیابان ۱۱ شرقی - پلاک ۵ - واحد ۱
تلفن: ۰۹۳۶۶۹۵۸۹۵۳ - آدرس ایمیل: N.taban.pub@gmail.com
خرید از سایت <http://negartaban.ir>

نام کتاب: دانش آموزان و مهارت‌های نویسندگی
مولفان: رقیه ذوالفقاری نودهی - عالمه عبادی جام‌خانه
ناشر: نگار تابان

نوبت چاپ و سال چاپ: اول - ۱۳۹۶

چاپخانه: تایماز

شمارگان: ۵۰۰ نسخه

قیمت: ۹۰۰۰ تومان

شابک: ۶-۷۶-۸۷۵۳-۶۰۰-۹۷۸

حق چاپ برای ناشر محفوظ است

فهرست مطالب

صفحه	عناوین
۶	مقدمه
۹	فصل اول: آیین نگارش و ویرایش
۱۸	فصل دوم: مبانی نظری نویسندگی
۱۹	چگونه بنویسیم؟
۲۲	ساده نویسی و روان نویسی
۲۳	نوشته های تخصصی و عمومی
۲۵	معرفی چند کتاب
۲۶	مدل فنون سخنرانی و رابطه آن با نویسندگی
۲۹	اصول و قواعد خاطره نویسی (تمرین نویسندگی)
۳۴	ویژگی های ساختاری خاطره
۴۹	تفاوت خاطره و گزارش
۵۲	فصل سوم: مهارت های عملی نویسندگی
۵۳	هنر دیدن در نویسندگی
۷۲	خلاصه نویسی اولین گام نویسندگی
۷۷	گزارش نویسی
۷۹	ساختار گزارش تفصیلی پایان نامه یا رساله های علمی - دانشگاهی
۸۰	ساختار کلی و محتوای یک مقدمه در مقالات علمی
۸۲	روشهای جمع آوری اطلاعات
۸۷	بخش های یک مقاله ی علمی
۹۴	منابع

نویسندگی، ترکیبی از آموزش و تجربه است و تجربه‌ی علمی سهم مهمی در آن دارد. برای دست یافتن به اینکه «چه باید نوشت؟»، شناخت زمان و نیازها و اولویت‌ها مؤثر است. حضور در جامعه به این شناخت کمک می‌کند. برای «چگونه نوشتن» نیز لازم است در سه محور کار جدی صورت گیرد: ۱. آموزش؛ ۲. تجربه و تمرین؛ ۳. مطالعه‌ی آثار خوب.

نکته آموزشی از شیوه‌ی نویسندگان بزرگ و توجه به رموز جاذبه‌های آثار جذاب، بر توان قلمی ما نیز می‌افزاید. ساده نویسی نیز گامی است که برای نزدیک تر شدن به مخاطبین باید مورد توجه قرار گیرد. مطالعه‌ی کتاب‌های قصه به این موضوع کمک می‌کند. نوشته‌های تخصصی و عمومی را کدام مخاطبینی دارد و در نوشته‌های عمومی باید به روان نویسی توجه داشت. مهم کیفیت جذاب عرضه‌ی معارف دینی برای نسل امروز است که تقویت قلم به این هدف کمک می‌کند. گفتنی است که در این مقاله، بیشتر به کلیات روش نویسندگی پرداخته ایم و جزئیات بیشتر و تمرین‌ها و مثال‌های کاربردی‌تر را به پژوهش‌های بعدی می‌سپاریم.

در پاسخ به این سؤال که «چگونه می‌توان نویسنده شد؟» ابتدا باید به ماهیت کار و ابعاد نویسندگی توجه کرد. می‌توان نویسندگی را ترکیبی از «آموزش» و «تجربه» دانست. بنابراین صرف آموزش و گذراندن دوره و دیدن کلاس و خواندن متون «فن نگارش» کافی نیست. از سوی دیگر نیز تنها تکیه بر نوشتن، بدون شناخت قواعد و رموز و آداب نگارش، راه به جایی نمی‌برد و انسان را نویسنده نمی‌سازد.

اگر ۲۰ درصد نویسندگی به آموزش فنون و یادگیری مهارت های قلمی باشد، ۸۰ درصد آن به تمرین، ممارست و کارورزی و در یک کلمه «تجربه ی علمی» است. دلیل اینکه بسیاری از افرادی که در دوره های آموزشی شرکت می کنند «نویسنده» نمی شوند، آن است که در مرحله ی عمل و تمرین و کار مستمر، جدیت نمی کنند و تئوری ها و قواعد آموخته را در عمل مستمر به کار نمی بندند.

البته ذوق و استعداد ذاتی فرد نیز سهم عمده ای دارد، لیکن آنچه همان استعداد را به مرحله ی فعلیت و ظهور می رساند، همان تمرین هاست. ناگفته نماند که نویسندگی مقوله ای مشکک است. به فردی که نامه ای می نویسد و به کسی که شیواترین آثار ماندگار را پدید می آورد نویسندگی گریه؛ اما این کجا و آن کجا؟

پس باید با «آموختن فن» و «تمرین عمل» استعدادها را به فعلیت رساند و آثار اثرگذار و متین و درست پدید آورد. این جاست که شناخت عرصه های شکلی و محتوایی و قابلیت های واژه ها و تعابیر و قالب های کلامی اثرگذار، اولویت پیدا می کند و در کار نویسندگی، سرکشیدن به آن قلمروهای مفتوح را لازم و مفید می سازد.

سؤال دیگری که برای علاقه مندان به نگارش، آن هم پس از آشنایی با رموز قلم و تجربه اندوزی و راه افتادن در این مسیر، پیش می آید، آن است که «چه بنویسیم؟»، یعنی یافتن سوژه و موضوع.

در یک مرحله «یافتن موضوع» مهم است، در مرحله ی دیگر توجه به «اولویت های نگارشی». آنچه به انسان در این زمینه مدد می رساند، شناخت او از جهان پیرامون خود، کمبودهای موجود و نیازهای جامعه است. هر چه این معرفت، دقیق تر و گسترده تر باشد، نویسنده بهتر می تواند تشخیص دهد که چه باید بنویسد و کدام موضوع را در اولویت قرار دهد. بسیاری کسانی که وقت بسیاری صرف نوشتن موضوعی می کنند که مخاطب چندانی ندارد، یا کمبودی را پُر نمی کنند، یا مسائل، دست چنانم و غیر ضروری یا غیر سودمند است.

زمان شناسی، «ناشناسی»، «مخاطب شناسی»، «موضوع شناسی»، «به روز بودن اطلاعات» و... سبب می شود انتخاب اینکه «چه باید نوشت؟» به بیراهه نرویم. حضور در متن جامعه و انس و تماس با اثرهای مختلف، به ویژه آنان که اهل مطالعه و کتاب خوانی اند، هم صحبت شدن با جوانان، قرار گرفتن در جریان پرسش های ذهنی نسل امروز، سرزدن به محتوای نشریات، کتاب ها، روزنامه ها و تولیدات ناشران، این شناخت را تقویت می کند. (کتاب روش - زمستان ۱۳۸۴، پیاپی شماره ۴ - روش نویسندگی)